

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 53/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Advokátska kancelária, Na priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 508/2014 z 19. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový

protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 508/2014 z 19. decembra 2014. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 16. apríla 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka si ako žalobkyňa v konaní prebiehajúcim pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 25 C 222/2009 po pripustení zmeny petitu žaloby uznesením okresného súdu č. k. 25 C 222/2009-101 z 18. decembra 2013 uplatňuje nároky vo forme určovacej, negatívnej a reštitučnej žaloby v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov. Uplatnené nároky majú z právneho hľadiska oporu tak v antidiskriminačnom zákone, ako aj v súdnej praxi. Z hľadiska poplatkovej povinnosti zodpovedá žalobe súdny poplatok podľa osobitnej položky 7d písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „sadzobník“), ktorý je prílohou zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), a to vo výške 66 €. Sťažovateľka zaplatila pred zmenou petitu žaloby na súdnom poplatku 366 €, a preto požiadala o vrátenie preplatku súdneho poplatku.

Uznesením okresného súdu č. k. 25 C 222/2009-112 z 23. júna 2014 bola žiadosť sťažovateľky o vrátenie preplatku zamietnutá. Uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 508/2014-122 z 19. decembra 2014 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené.

Podľa názoru sťažovateľky všeobecné súdy v rozpore s realitou považujú uplatnený nárok ňou výslovne označený ako nárok podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona zrejme za nemajetkovú ujmu podľa § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd postupoval správne, pokiaľ zo zmenenej žaloby vyvodil, že v časti žaloby požadujúcej nápravu protiprávneho stavu zaplatením sumy 270 500 € ide v skutočnosti o nárok podľa § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona, a preto prichádza do úvahy aplikácia položky 7d písm. b) sadzobníka.

Uvedený názor považuje sťažovateľka za arbitrárny s tým, že popiera nielen význam, ale i samotný text príslušných ustanovení antidiskriminačného zákona a zákona o súdnych poplatkoch. Konajúci súd nemôže totiž svojvoľne meniť reštitučný nárok uplatnený v relutárnej forme podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona, pretože ide o dva samostatné nároky. Súd nemôže ani s použitím analógie vyrubovať súdne poplatky, pretože by to bolo v rozpore s čl. 59 ods. 2 ústavy. Ukladanie súdnych poplatkov, ktoré samo osebe predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu (na spravodlivý proces), sa môže realizovať iba v zákonom (na základe zákona) jasne a určite stanovenom rozsahu a obsahu. Potreba reštriktívneho výkladového prístupu v súvislosti s ukladaním povinnosti platiť súdny poplatok vyplýva už zo samotnej povahy ústavnej možnosti ukladať poplatky. Preto právne závery všeobecných súdov sú v okolnostiach v danej veci v extrémnom nesúlade so základným právom na súdnu ochranu, s princípom spravodlivosti, ale aj so zaužívanou interpretáciou dotknutých ustanovení. Ani zásada *iura novit curia* neoprávňuje súd naoktrojovať žalobcovi aj proti jeho výslovnej vôli svoj výklad hmotnoprávných ustanovení, podľa ktorých samotnú vec posúdi a tomuto prístupu aj podriadi súvisiacu procesnú situáciu, napr. že vyzve žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý by sa inak (podľa toho, čoho sa žalobca domáha) platiť nemal (I. ÚS 223/2013, ako aj rozhodnutie č. 43/2013 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Podľa sťažovateľky v danom prípade jej všeobecné súdy vnucujú svoj výklad hmotnoprávných predpisov bez ohľadu na prejav jej vôle a zo svojho výkladu robia závery pre výšku súdneho poplatku. Pritom by malo byť nesporné, že súd nemôže určitému a zrozumiteľnému úkonu prikladať iný ako účastníkom sledovaný zmysel. Nemôže teda „domýšľať“ obsah úkonu alebo z úkonu robiť závery, ktoré z neho v skutočnosti nevyplývajú. Pri procesných úkonoch je rozhodujúci prejav vôle, pričom sťažovateľka dostatočne prejavila svoju vôľu pri popisovaní skutkových okolností žaloby, ako aj pri argumentácii hmotnoprávnym predpisom, ktorým po právnej stránke žalobu odôvodňuje. Postup všeobecných súdov, ktoré svojvoľne vnucujú sťažovateľke svoju predstavu o jej nárokoch z hľadiska hmotnoprávneho, je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/508/2014-122 z 19.12.2014 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/508/2014-122 z 19.12.2014 zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Bratislave vo veci znova konať a rozhodnúť.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania [REDAKOVANÉ] na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Polkovej(...).“

II.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 25 C 222/2009-101 z 18. decembra 2013 vyplýva, že ním bolo zastavené konanie o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 €. Ďalej bola pripustená zmena žalobného petitu v tomto znení:

„Súd konanie o návrhu navrhovateľky v časti zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- Eur zastavuje.

Súd pripúšťa zmenu žalobného petitu v nasledovnom znení:

Súd určuje, že odmeňovanie navrhovateľky uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a sudcov najvyššieho súdu, ktorí rozhodujú o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je na prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania.

Odporca je povinný upustiť od odmeňovania navrhovateľky v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný napraviť protiprávny stav zaplatením sumy navrhovateľke vo výške 270.500,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke trovy konania na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Polkovej(...) v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku tak, ako budú vyčíslené v lehote 3 dní od vyhlásenia rozsudku.“

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto

možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 508/2014 z 19. decembra 2014.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch(...)

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikto nemôže byť zbavený svojho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanoví zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 508/2014 z 19. decembra 2014

Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie.

Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05).

Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy, je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov

(pozri napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 3. 5. 2001, bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedených princípov a právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný postup a uznesenie krajského súdu.

Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaní sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci odvolania sťažovateľky konal zákonom predpísaným procesným postupom (podľa v tom čase platného a účinného § 212 ods. 1 a podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a na procesný postup všeobecného súdu. Z hľadiska postupu teda nemožno napadnutému uzneseniu krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy a nasl. nič vytknúť.

Pokiaľ ide o posúdenie skutkových a právnych záverov, a teda v danom prípade najmä interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení antidiskriminačného zákona a zákona o súdnych poplatkoch, predovšetkým treba poukázať na relevantnú časť napadnutého uznesenia krajského súdu, z ktorého vyplýva najmä, že:

«Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa na základe odvolania navrhovateľky podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. po tom, čo odvolaniu proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom nevyhoveli sudca súdu prvého stupňa podľa § 374 ods. 4 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, ak sa zaplatil vyšší poplatok, ako sa mal zaplatiť, preplatok sa vráti, ak prevyšuje sumu 1,70 eura.

Postupu súdu prvého stupňa pri vyrubovaní súdneho poplatku za návrh navrhovateľky, ktorým sa domáha nárokov súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa zákona č. 365/2004 Z. z., nemožno vytknúť žiadne pochybenie a preto navrhovateľka neopodstatnene v konaní namieta, že jej vznikol nárok na vrátenie preplatku súdneho poplatku. Súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ z návrhu navrhovateľky na určenie, že jej odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania (určovací návrh) a na upustenie od odmeňovania v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania (negatívny návrh); ktoré (nepeňažné) nároky zodpovedajú § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona; v spojení s jej návrhom na nápravu protiprávneho stavu zaplatením sumy 270 500,- eur (relutárny návrh na priznanie peňažnej satisfakcie); ktorý zodpovedá § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona; vyrubil súdny poplatok podľa položky 7d písm. h) Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 66,- eur + 3 % z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy. Navrhovateľkou formulovaný petit návrhu „na nápravu protiprávneho stavu zaplatením sumy vo výške 270 500,- eur“ je návrhom na relutárnu reštitúciu v podobe náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch; návrhu na nápravu protiprávneho stavu, t. j. návrhu na naturálnu reštitúciu, totiž zodpovedá petit návrhu na nepeňažné plnenie na základe ktorého má pôvodca zásahu protiprávny stav, ktorý porušením zásady rovnakého zaobchádzania vyvolal, odstrániť, napr. uvedením do pôvodného stavu.

Súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ pri výpočte súdneho poplatku, na zaplatenie ktorého vznikla navrhovateľke povinnosť vo výške 8.181,- eur, zohľadnil ňou doposiaľ zaplatený poplatok vo výške 66,- eur a 300,- eur, a preto sa navrhovateľka neopodstatnene domáha vrátenia preplatku súdneho poplatku. Uvedené závery nie sú v rozpore ani s nálezom Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 34/2014-28, ktorý v jeho odôvodnení konštatoval, že zákonodarca v položke 7d písm. a) a b) Sadzobníka zákona

o súdnych poplatkoch určil pravidlá spoplatňovania konania podľa antidiskriminačného zákona, pričom rozlíšil konania, v ktorých sa navrhovateľ domáha okrem iného priznania primeraného zadosťučinenia [podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, ktorému zodpovedá položka 7d písm. a) sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch], a konania, v ktorých sa navyše domáha i nemajetkovej ujmy v peniazoch [podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, ktorému zodpovedá položka 7d písm. b) Sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch].

Po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa so zreteľom na povahu a rozsah nárokov navrhovateľkou uplatňovaných, z hľadiska relevantných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb., odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne a preto ho potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).»

Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení antidiskriminačného zákona a zákona o súdnych poplatkoch odvolacím súdom (ale aj okresným súdom) a aj odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 a nasl. ústavy, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy antidiskriminačného zákona a zákona o súdnych poplatkoch v súlade s ich znením a obsahom. Je pravdou, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je stručnejšieho rázu, avšak krajský súd odpovedal na ťažiskové otázky vzťahujúce sa na vec sťažovateľky a vyplývajúce z právneho stavu.

Ústavný súd teda uzatvára, že všeobecné súdy, a teda aj krajský súd, v okolnostiach danej veci rešpektovali znenie príslušných zákonov, a tak nemohli protiústavne zasiahnuť do pozície sťažovateľky. Závery krajského súdu a ich odôvodnenie, ako aj jeho postup v odvolacom konaní treba považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol v tejto časti sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 508/2014 z 19. decembra 2014

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia označených práv, realnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Sťažovateľka totiž vôbec neodôvodnila, akým spôsobom malo dôjsť k porušeniu jej uvedených práv, napriek tomu, že svoju sťažnosť podľa § 20 zákona o ústavnom súde aj v tejto časti musela odôvodniť. Už iba táto skutočnosť by bola postačujúca na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Pokiaľ však sťažovateľka porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu jej práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, preto aj v tejto časti bolo treba jej sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2017